III.Imputarea neprihănirii lui Dumnezeu 3:21-5:21

Lecţia nr.6, din Romani 3:9-26, Betel, 14 Iulie 2016

* Romani 3:9-20. Pavel închide subiectul despre vinovăţia tuturor oamenilor.
* Romani 3:21-26. Soluţia Lui Dumnezeu la păcatul omenirii.

Pavel dovedeşte până aici că toţi oamenii, evrei sau Neamuri sunt vinovaţi, şi astfel ei toţi se află sub mânia Lui Dumnezeu. Apostolul bate şi ultimul cui în sicriul propriei spiritualităţi a omenirii.

''Problema cu oamenii nu este doar că ei fac păcate, ci problema este că ei sunt robiţi de păcat !''

Pavel concluzionează cu acest paragraf din VT. demonstrând *universalitatea* păcatului, v.10-12; şi depravarea totală, v.13-18.(v.13,14=cuvintele lor; 15-17=faptele lor; v.18 atitudinile lor). Totul este afectat de păcat.
Păcatul a afectat toate domeniile personalităţii umane : raţiune, sentimente, voinţă.
Să privim la o expresie care se repetă:''nici unul''.
Se dau 7 citate aici, din Proverbe, Isaia şi cinci din Psalmi. De ce se dau tocmai astea: pentru că evreii prin aceste pasaje citite des la sinagogă, arătau că ei nu sunt ca Neamurile descrise aici.

v.11 Nimeni nu-L caută pe Dumnezeu din proprie iniţiativă, ci Dumnezeu prin Cuvântul scris, Creaţie, prin semne, minuni, vedenii, etc...îl face pe om să-L caute. Ioan 6:44.46; Fapte 17:26,27.
Deşi portretul lui Pavel pare pesimist, totuşi el este adevărat.
Trăim într-o lume în care există totuşi teamă de Dumnezeu. Dacă s-ar îndepărta această influenţă a creştinismului din societate, lumea s-ar comporta mult mai rău.

3:18 este o concluzie la pasajul din 1:18-32.

''Nu este nici o bunătate să ascunzi faptele unui criminal, în loc să-l confrunţi cu ele; nu este de nici un folos ca un medic să ascundă cancerul unui pacient care-l va distruge dacă nu e extirpat; nu este de nici un folos să nu-i spui cuiva că se va duce în foc cu faptele lui''.

v.19,20 ''tot ce spune Legea'', se referă la legea evreilor, mozaică, de aceea orice gură este astupată, şi toţi să fie găsiţi vinovaţi, prin argumentele aduse până aici. Apoc.20:11-14.
Probabil că apostolul merge cu argmentele sale de la complex la simplu. De la evrei, poporul Lui Dumnezeu, ales, (iar dacă ei sunt atât de aspru judecaţi) la ceilalţi.

v.20. *Scopul Legii* nu era să ofere unora trepte spre cer, ci scopul legii era să expună omul păcătos, să-i dea pe faţă incapacitatea lui de a ajunge la cer prin meritele sale. Gal.3:24
În Ioan 7:19, Domnul Isus a spus:''nimeni din voi nu ţine Legea''.
Pavel va vorbi mult despre faptele legii în cartea Romani, Galateni.
Gal.2:16; 3:2,5,9,10
Dacă încălcai o singură lege din toate erai numit călcător de lege. Legea este comparată cu un lanţ. Dacă rupi o singură za, legea toată este ruptă. Dacă cineva voia să fie mântuit prin lege, trebuia să păzească legea perfectă a Lui Dumnezeu. Dar era imposibil să-şi câştige cineva neprihănirea prin faptele cerute de lege. Scopul v.20 este acela de a arăta că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii, de aceea, orice fiinţă umană are nevoie de Evanghelie, pentru a scăpa de mânia lui Dumnezeu.

Concluzie la prima parte:
În prima secţiune majoră 1:18-3:20, Pavel dovedeşte că toată lumea este păcătoasă:
*se arată nevoia generală de mântuire 1:18-32
*apoi se demască moralitatea falsă şi auto justificarea 2:1-3:8
-aici în 2:1-16, se aşează 3 principii de judecată ,
-se dovedeşte că şi iudeii sunt vinovaţi,
- se răspunde la 4 obiecţii ridicate de iudei
*întreaga fiinţă umană este depravată 3:9-20

A. Descrierea justificării. 3:21-26.
Ce vedem interesant aici este că acest pasaj de mai sus seamănă cu cel din Geneza 6, unde Lui Dumnezeu îi pare rău că L-a creat pe om şi promite că-l va distruge. Aici deşi îl descrie la fel, acum *Dumnezeu promite că-l iartă*.
Aceste pasaj este inima Evangheliei. Dacă epistola s-ar opri aici, totul ar fi în regulă. S-a spus tot ce era nevoie.

v.21.''Neprihănirea Lui Dumnezeu''= se referă la metoda Lui Dumnezeu de a aduce pe oameni într-o relaţie dreaptă cu El Însuşi. Metoda Lui Dumnezeu este diferită, fără Lege.
Iudeii purtau Legea în piept ca pe o emblemă cu care se mândreau că ei sunt poporul ales, cu ei a făcut Dumnezeu un Legământ.
''Legea şi Proorocii''=referinţă la VT.la 2 secţiuni majore ale Bibliei ebraice, prin care Pavel îşi pregăteşte terenul pentru cap. care urmează.
Exemplu: cap IV unde vorbeşte despre Avraam şi David.

v.22. Neprihănirea Lui Dumnezeu devine neprihănirea omului, şi această neprihănire începe să opereze în viaţa omului, prin ,''credinţa în Isus Hristos''. Romani 3.28; Gal.2:16.
Aici ap. Pavel introduce ''obiectul credinţei'' – Isus Hristos. Când Pavel spune că oamenii obţin salvarea datorită credinţei lor în Hristos, nu încuraja ideea că credinţa noastră are şi ea o contribuţie la mântuirea noastră, că avem şi noi un merit, nu, ci credinţa simplu, ia ce-i dă Dumnezeu, fără să adauge ceva darului.

Credinţa este mâna inimii!

Omul nu poate face nimic care să merite mântuirea, ci doar acceptă darul pe care Altul L-a adus.

Credinţa joacă un rol dublu în Justificare:
-acceptă darul lui Dumnezeu – poziţia omului
-instrumentul prin care fiecare om se poate apropia

v.23. Pavel arată *condiţia* celui care vrea să se apropie: să fie păcătos, fără slava Lui Dumnezeu.

v.24. Aici ne este prezentat cel mai important verset din întreaga Scriptură cu privire la justificarea prin credinţă.
v.22''au crezut'', v.23''au păcătuit'', v.24 au fost justificaţi''.

Justificarea este un act, nu un proces. Este ceva ce a făcut Dumnezeu, nu omul.

Justificarea este un termen juridic, şi înseamnă:
- a fi achitat (Exod 23:7; Deuter.25:1; Fapte 13:39)
-a declara drept, dar nu înseamnă şi a-l face pe om drept, sau sfânt, mai degrabă omul prin justificare este socotit neprihănit.

Justificarea nu este o schimbare lăuntrică a noastră, ci este o schimbare a relaţiei noastre cu El.
Justificarea înseamnă că Dumnezeu tratează pe omul fost păcătos, ca pe unul care nu a păcătuit niciodată, născut din nou, un om fără trecut, totul este şters.

Nu faceţi confuzie între justificare şi sfinţire. Sfinţirea este un proces prin care Dumnezeu îl face pe credincios să semene tot mai mult cu Hristos.
Sfinţirea se poate schimba de la o zi la alta, dar justificarea niciodată. Când păcătosul se încrede în Hristos, Dumnezeu îl declară drept, iar acest vedict nu se va schimba niciodată.

Dumnezeu, Judecătorul cel drept îl vede pe păcătosul justificat ,''în Hristos''. Romani 8:1; Filipeni 3:8,9; 1 Cor. 1:30; 2 Cor.5:21

Justificarea include iertarea, dar este mai largă decât iertarea.

''Dumnezeu declară drept pe acel om care încetează a se mai baza pe el, pe faptele lui, şi se încrede în Dumnezeu, că pe baza sângelui Fiului Său este socotit neprihănit.'' Rom.4:5
De aceea nici nu mai este nevoie să mergem personal înaintea Lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Există o luptă necurmată a teologiei legaliste – ce faci îi întrebi?- mă lupt, răspund ei! Ştii dacă vei fi mântuit? Nu, vedem când vom sta la judecată înaintea Lui. Vom merge la judecată să dăm socoteală noi, cei ce suntem în Hristos? Aceasta este o epistolă doctrinară tare,învăţătură.

(Ce părere avem de 1 Petru 4:17,18?!
În aceste versete, Petru dă o încurajare celor mântuiţi, comparând suferinţele lor cu suferinţele celor nemântuiţi. Ale noastre au loc aici şi acum, pe când ale lor acolo la judecata de apoi. Cine ne judecă pe noi aici? Cel rău, se răzbună pe noi. Noi credem că suferinţele noastre uşoare de o clipă de aici, lucrează pt.noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă.)

1 Cor.1:30 Isus Hristos a fost făcut pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare !
Hristos a stat în locul nostru pe cruce, deci noi nu mai mergem la judecată!
2 Cor.5.21
Dumnezeu oferă justificarea gratis – cadou. Baza darului Lui, este Harul Său ! Harul înseamnă pură bunătate, favoare! Harul în original poartă în el rădăcina cuvintelor : bucuria care duce la mulţumire.

v.24 ,''răscumpărarea'' este folosită ca dar de Dumnezeu pentru justificarea umanităţii.
Răscumpărarea=apolutrosis - eliberare prin cumpărare. Matei 20.28;Gal.3:13.
Răscumpăraţi – plata efectuată - eliberarea are loc de sub mânia Lui Dumnezeu care cerea răzbunare pentru păcat.
Accentul este pus aici pe costul răsumpărării.1 Petru 1:18,19.
Să nu ne mulţumim doar cu informaţia din v.24, ci să ne însuşim acest adevăr în viaţa noastră personală.
Evanghelia este aceasta:''Dumnezeu aşează pe om într-o relaţie dreaptă cu El printr-un act de generozitate, care nu depinde de vreo plată făcută de către om, şi care se aplică tuturor fiinţelor umane, fără nici o excepţie''.

v.25. Observăm cuvântul *ispăşire*. O interpretare este cea din Exod 25:17 şi Evrei 9:5, unde se vorbeşte despre scaunul îndurării, capacul de ispăşire de pe chivot. Totuşi N.T.ne vorbeşte nu despre simboluri, ci despre realitate: Isus Hristos este jertfa care a potolit mânia Lui Dumnezeu şi ne-a şters păcatele. Evrei 2.17, 1Ioan 2.2;4.10. Hristos este jertfa, iar locul ispăşirii este Crucea. Se pune accentul nu atât pe Persoana Lui Isus, cât pe ''sângele Lui'', pe viaţa Sa dată pentru noi.
Romani 5:9; Efes. 1:7; 2:13; Col. 1:20.

Încă din vechime Dumnezeu Îl rânduise să vină şi să moară, ca în El să fie iertate toate păcatele trecute, prezente şi viitoare. În felul acesta cartea Evrei spune că păcatele au fost acoperite, şi iertate doar în Hristos.
Dumnezeu a arătat îndurare, a trecut cu vederea, nu din pricină că a fost slab, sau sentimental cu cei din vechime, ci pentru că plănuise o jerftă finală la Cruce prin Persoana Fiului Său, Isus Hristos.
În ce sens a demonstrat moartea Lui Hristos, neprihănirea Lui Dumnezeu?
În sensul că păcatul nu poate fi trecut cu vederea, fără plată.
Evrei 10:1,4,10,14. Doar prin Hristos se capătă iertarea păcatelor.
A existat o iertare pe credit card, dar plata efectivă a venit mai târziu prin sângele Lui Hristos.
Pavel foloseşte termeni ca ,''justificare'', răscumpărare'', ''ispăşire'' pentru a prezenta plinătatea lucrării Lui Dumnezeu în Hristos. Iertare, eliberare, ispăşire – sunt disponibile şi la îndemâna oricui vrea să se apropie de Dumnezue prin credinţă.

v.26. Prin jertfa de pe cruce, Dumnezeu a oferit neprihănirea Lui, dar nu a comis nici o nedreptate, şi astfel a rămas neprihănit.
Aici este cea mai mare declaraţie a neprihănirii prin credinţă.

Ca o concluzie, Jertfa a împăcat mânia Lui Dumnezeu, iar justficarea aceasta a adus neprihănirea omului care primeşte jertfa de ispăşire ca substitut în locul lui. Caracteristica justificării este aceasta: este *fără lege* v.21, *prin credinţa în Hristos*,v.22a; *pentru toţi* oamenii v.22b,23; *prin Har* v.24; s-a *plătit un preţ* foarte mare v.24b-25; şi s-a realizat o *mare dreptate*, v.26.
(*Lectia nr.7 este o adaugire..)

*B.Apărarea justificării doar prin credinţă. 3:27-31

În planul lui Dumnezeu de mântuire nu este loc pentru mândrie. Efes.2:8,9, dar păcătoşii au şi ei mândria lor – şi cu disperare vor să facă ceva şi ei pentru mântuirea lor. Ei credeau eronat că asta învaţă legea lui Moise, şi asta făceau.

Dar mântuirea este darul Lui Dumnezeu şi se odihneşte pe o lege diferită, legea credinţei, fără fapte.
Deşi unii credeau că însăşi faptul că ţi se cere să crezi, este o faptă, nu înseamnă că respectivul care crede face o lucrare, ceva meritoriu din partea lui, ci înseamnă că el doar întinde mâna şi primeşte darul, crede promisiunea făcută.

3:29,30. Dacă justificarea ar veni prin legea lui Moise, atunci ea ar fi accesibilă doar evreilor, pentru că doar ei au avut legea. Dar oare există două moduri prin care oamenii sunt mântuiţi, într-un fel iudeii, şi într-alt fel neamurile?!
Nu, pentru că există Un Singur Dumnezeu.

Dar Legea, este ea fără valoare, şi ar trebui ignorată?

Legea cere ascultare perfectă. Legea a venit nu pentru a mântui, ci scopul legii a fost acela de a revela un Dumnezeu sfânt, dar şi de a demasca şi de a condamna păcatul, ţinând pe păcătoşi închişi în vinovăţie, până la venirea Lui Hristos.
Gal.3:21-25
Pentru călcarea Legii trebuia plătit cu viaţa, deci Moartea. Dacă legea este sfântă, dar nimeni nu o putea împlini pe toată, atunci toţi oamenii erau sortiţi pieirii veşnice.
Acum, Hristos, nu a ignorat-o, ci El a plătit toată datoria. Isus a murit moartea care ne învinuia pe noi, iar noi nu mai trebuie să plătim, pentru că deja plata a fost făcută. Astfel Evanghelia mântuirii prin credinţă susţine legea, insistând pe faptul că cerinţele ei trebuie să fie şi au fost de deplin îndeplinite.

Vedem aici 3 implicaţii ale Evangheliei îndreptăţirii numai prin credinţă:
-Îi smereşte pe păcătoşi şi exclude lauda. În al doilea rând, îi uneşte pe credincioşi şi exclude discriminarea. În al treilea rând, susţine legea şi exclude antinomianismul. Nici o luptă, Nici o laudă, Nici o discriminare, Nici un antinomianism.